

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1227/2564

นางสาว ย. กับพวกโจทก์ นิติบุคคลอาคารชุด ค. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 96, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 353, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองบรรยายฟ้องและนำสืบว่าพื้นที่จอดรถ เป็นทรัพย์สินส่วนกลางของจำเลยที่ 1 จำเลยร่วมกันนำที่จอดรถให้ผู้อื่นเช่าเพื่อหาประโยชน์เป็นของตนโดยทุจริตเป็นการยกยอกทรัพย์ คดีนี้เป็นคดีความผิดอันยอมความกันได้ เจ้าของห้องชุดทุกคนในอาคารชุดดังกล่าวจึงเป็นผู้เสียหายร่วมกัน เมื่อโจทก์ไม่ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสิบภายใน 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีโจทก์ทั้งสองจึงขาดอายุความตาม ป.อ. มาตรา 96

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสิบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 352 และ 353 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสิบให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 353 (เดิม), 83, 90 จำเลยที่ 8 ถึงที่ 10 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 353 ประกอบมาตรา 86 ให้ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 6,000 บาท ให้จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 9 เดือน และปรับ 6,000 บาท ปรับจำเลยที่ 8 เป็นเงิน 4,000 บาท และให้จำคุกจำเลยที่ 9 และที่ 10 มีกำหนดคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท ให้รอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ที่ 9 และที่ 10 ไว้คนละ 2 ปี หากจำเลยที่ 1 และที่ 8 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30 จำเลยที่ 2 ที่ 9 และที่ 10 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่มีได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์ทั้งสองมอบอำนาจให้นางสาวทิพนานิดา ดำเนินคดีแทนโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ 47/98 ในอาคารชุดคาซ่า วีวา ซึ่งจดทะเบียนเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2536 จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลอาคารชุดดังกล่าว ระหว่างวันที่ 19 ธันวาคม 2553 ถึงวันที่ 26 พฤษภาคม 2557 จำเลยที่ 1 มีจำเลยที่ 2 เป็นผู้จัดการ จำเลยที่ 3 และที่ 5 เป็นกรรมการ ระหว่างวันที่ 27 พฤษภาคม 2557 ถึงวันฟ้องคดีนี้ จำเลยที่ 1 มีจำเลยที่ 6 เป็นผู้จัดการ และมีจำเลยที่ 2 ที่ 5 และที่ 7 เป็นกรรมการ จำเลยที่ 8 เป็นนิติบุคคลมีจำเลยที่ 9 และที่ 10 เป็นกรรมการ ภายในอาคารชุดคาซ่า วีวา มีที่จอดรถทั้งแบบส่วนบุคคลและที่เป็นทรัพย์สินส่วนกลาง ที่จอดรถหมายเลข 150 อยู่ชั้น 4 ของอาคารชุดเป็นทรัพย์สินส่วนกลาง และจำเลยที่ 1 มีหน้าที่ดูแล วันที่ 23 มกราคม 2555 จำเลยที่ 8 โดยจำเลยที่ 9 และที่ 10 ทำสัญญาให้บริษัท แฟกซ์ โลท์ จำกัด เช่าที่จอดรถหมายเลข 150 เพื่อติดตั้งเสาสัญญาณโทรทัศน์มีกำหนด 3 ปี ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2558 ค่าเช่าเดือนละ 11,000 บาท และ

ค่าบริการเดือนละ 5,500 บาท โดยจำเลยที่ 8 ทำหนังสือรับรองต่อท้ายสัญญาเช่าว่าจำเลยที่ 8 มีสิทธิหน้าที่จอดรถดังกล่าวให้บริษัทแฟกซ์ ไลท์ จำกัด เช่าได้ เนื่องจากมีข้อตกลงแลกเปลี่ยนที่จอดรถดังกล่าวกันแล้ว คดีมีปัญหาวินิจฉัยข้อแรกตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ได้กระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้เป็นคดีความผิดอันยอมความกันได้ ผู้เสียหายจึงต้องร้องทุกข์ภายใน 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 โจทก์ทั้งสองบรรยายฟ้องและนำสืบว่าพื้นที่จอดรถชั้น 4 หมายเลข 150 ของอาคารชุดคาซ่า วีวา เป็นทรัพย์สินส่วนกลางเจ้าของห้องชุดในอาคารชุดจึงเป็นเจ้าของและมีสิทธิใช้สอยที่จอดรถดังกล่าวร่วมกัน ดังนี้ เมื่อโจทก์ทั้งสองอ้างว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ร่วมกันนำที่จอดรถหมายเลข 150 ให้ผู้อื่นเช่าเพื่อหาประโยชน์เป็นของตนโดยทุจริตเป็นการยกยอกทรัพย์ เจ้าของห้องชุดทุกคนในอาคารชุดดังกล่าวจึงเป็นผู้เสียหายร่วมกันมีอำนาจร้องทุกข์หรือฟ้องคดีได้เช่นเดียวกับโจทก์ทั้งสอง และข้อเท็จจริงได้ความตามคำเบิกความของนางสาวทิพพานิดาว่า จำเลยที่ 8 โดยจำเลยที่ 9 และที่ 10 นำพื้นที่จอดรถหมายเลข 150 ให้บริษัทแฟกซ์ ไลท์ จำกัด เช่าเพื่อติดตั้งเสาสัญญาณโทรทัศน์ภาคพื้นดิน 3 ปี ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2558 และบริษัทแฟกซ์ ไลท์ จำกัด ได้จ่ายค่าเช่าให้แก่จำเลยที่ 8 ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2558 รวมเป็นเงิน 568,260 บาท ตามคำเบิกความดังกล่าวแสดงว่าบริษัทแฟกซ์ ไลท์ จำกัด ผู้เช่าได้เข้าไปครอบครองและดำเนินการติดตั้งเครื่องส่งสัญญาณโทรทัศน์ภาคพื้นดินก่อนหรืออย่างช้าตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นสัญญาเช่าและจ่ายค่าเช่าแล้ว จึงน่าเชื่อว่าเจ้าของและผู้ครอบครองห้องชุดในอาคารชุดคาซ่า วีวา ทุกคนรวมทั้งโจทก์ทั้งสองและนางสาวทิพพานิดาผู้รับมอบอำนาจจากโจทก์ทั้งสอง ซึ่งเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 5 ถ้าม้านในชั้นไต่สวนมูลฟ้องว่า พยานเคยเป็นเจ้าของห้องชุดในอาคารชุดคาซ่า วีวา และทราบการทำงานของนิติบุคคลอาคารชุดดังกล่าวกับข้อมูลอื่น ๆ ดี จะต้องพบเห็นมีการติดตั้งเครื่องส่งสัญญาณโทรทัศน์ภาคพื้นดินที่จอดรถหมายเลข 150 และทราบว่ามีการนำพื้นที่จอดรถดังกล่าวให้ผู้อื่นเช่าเพื่อหาประโยชน์โดยไม่ถูกต้อง มิฉะนั้นพยานคงไม่มอบหมายให้นายวิมล ทนายความและเป็นเจ้าของร่วมห้องชุดในอาคารชุดดังกล่าวด้วยไปดำเนินการตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้ทรัพย์สินส่วนกลางตามที่พยานเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 10 ถ้าม้าน แม้พยานจะอ้างว่า การที่ทนายความผู้รับมอบอำนาจจากนายวิมลทำหนังสือขอให้ตรวจสอบการใช้ทรัพย์สินส่วนกลางมิใช่เป็นการตรวจสอบเรื่องที่จอดรถ แต่ตามหนังสือที่มีไปถึงกรรมการนิติบุคคลอาคารชุดคาซ่า วีวา มีข้อความระบุว่า นายวิมลผู้ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ 47/98 ได้ตรวจสอบการใช้ทรัพย์สินส่วนกลางพบว่าการนำทรัพย์สินส่วนกลางไปให้บุคคลอื่นใช้ และมีการก่อสร้างอันเป็นการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมหรือปรับปรุงทรัพย์สินส่วนกลางนอกจากที่กำหนดไว้ซึ่งหนังสือฉบับดังกล่าวลงวันที่ 2 มีนาคม 2555 เป็นเวลาภายหลังเริ่มต้นการเช่าที่จอดรถหมายเลข 150 ตามสัญญาเช่าเพียงครึ่งเดือนเศษเท่านั้น จึงเชื่อว่าการทำหนังสือขอให้ตรวจสอบการใช้ทรัพย์สินส่วนกลางเป็นการขอให้ตรวจสอบการนำพื้นที่จอดรถให้บุคคลอื่นเช่าตนเอง ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่านางสาวทิพพานิดาและนายวิมลรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดคดีนี้อย่างช้าตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2555 แล้ว เมื่อนางสาวทิพพานิดาและนายวิมลซึ่งต่างก็เป็นผู้เสียหายจากการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้องกล่าวหาว่าร่วมกันยกยอกทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 353 มิได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10

ภายใน 3 เดือน นับแต่วันที่ 2 มีนาคม 2555 ซึ่งถือว่าเป็นวันรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด การที่โจทก์ทั้งสองมาฟ้องคดีนี้วันที่ 25 พฤษภาคม 2558 คดีย่อมขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 จึงต้องยกฟ้องโจทก์ทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 มานั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ฟังขึ้นกรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาข้ออื่นตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 และฎีกาของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยดังกล่าวในสถานหนักอีกต่อไป พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 8 ถึงที่ 10 ด้วย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธงชัย จันทน์วิรัช · วิชิต ลิธธรรมชโย · สมเจริญ พุทธิประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1227/2564>